

SLADKÝ ŽIVOT

Millie Adamsová

Bud' můj
jediný král!

MILLIE ADAMSOVÁ

BUĎ MŮJ JEDINÝ KRÁL!

PŘEKLAD

HILDA HANSALOVÁ

Milá čtenářko,

v nejkratším měsíci roku za Vámi přicházím s „nejdelšími“ příběhy. Tedy s příběhy nejvíce rozkročenými v čase. Příběh nazvaný Jak dostat modelku k oltáři od Melanie Milburnové totiž navazuje na Plachou lvi-ci salonů z minulého měsíce a na Dceru bollywoodské legendy od Dani Collinsové pro změnu naváže za měsíc Skandál na Manhattanu. A to není nic proti povídce s názvem Buď můj jediný král! od Millie Adamsové. Ta je totiž provázaná s příběhy Ukradená princezna a Bez tebe jsem ztracen z dubna a června minulého roku a s knihou Co se takhle vzít?, která vyšla v červnu 2021. Někdy mě samotného autorky překvapí, když na scénu znovu přivedou staré známé....

Úplnou premiéru v češtině má tento měsíc Jadesola Jamesová s knihou Mohla by ho zachránit..., v níž nahlédneme do světa Afroameričanů. A v již zmíněném příběhu Dcera bollywoodské legendy se něco málo dozvíme o indické „továrně na sny“ tedy o filmařském Bollywoodu.

Poměrně frekventovanými profesemi hrdinů jsou princ či král, u hrdinek zase modelka. Jasně, není to moc „ze života“, ale není přece špatné zjistit, že i takto „vyvolení“ prožívají životy v leccčems podobné těm našim!

*S láskou
Váš Harlequin*

Millie Adamsová

BUĎ MŮJ JEDINÝ KRÁL!

Amsterdam • Atény • Bombaj • Budapešť • Hamburk
Londýn • Madrid • Milán • New York • Paříž
Rio de Janeiro • Stockholm • Sydney
Tokio • Toronto • Varšava

Název originálu:
The Only King to Claim Her

První vydání:
Mills & Boon, an imprint of HarperCollinsPublishers, 2021

Překlad:
Hilda Hansalová

Odpovědný redaktor:
Jiří Chodil

© 2021 by Millie Adams
© For the Czech Republic edition by HarperCollins Polska sp. z o.o.,
Warszawa 2023
Tato kniha je vydána na základě licence Harlequin Books S.A.

Všechna práva vyhrazena, včetně práva na reprodukci části díla
v jakékoliv podobě.

Všechny postavy v této knize jsou fiktivní. Jakákoliv podobnost se
skutečnými osobami, žijícími či zesnulými, je čistě náhodná.

Harlequin a Harlequin Sladký život DUO jsou ochranné známky,
jejichž vlastníkem je Harlequin Enterprises Limited a které byly
použity na základě jeho licence.

HarperCollins Polska je ochranná známka, jejímž vlastníkem je
HarperCollins Publishers, LLC. Název ani známku není možno
použít bez souhlasu vlastníka.

Ilustrace na obálce byla použita po dohodě s Harlequin Books S.A.
Všechna práva vyhrazena.

Elektronické formáty: Katarzyna Rek

HarperCollins Polska sp. z o.o.
ul. Domaniewska 34A, 02-672 Warszawa

ISBN: 978-83-276-8975-7 (EPUB)
ISBN: 978-83-276-8976-4 (MOBI)
ISBN: 978-83-276-8977-1 (PDF)

PRVNÍ KAPITOLA

Maximus King vyhledal pohledem Ariannu Lopezovou, svou klientku. Začínající herečka upadla u veřejnosti v nemilost. Zdiskreditovala a zostudila ji všemocná média, která mnohdy dokážou natrvalo ovlivnit způsob, jakým je člověk veřejností vnímán.

Arianna se provinila tím, že byla krásná a bohatá, ale nutno říct, že byla také vypočítavá a arogantní. A především kvůli tomu se ocitla v nepřízni obrovské komunity uživatelů sociálních sítí.

Bylo na něm, aby její pověst napravil. Byla to jeho práce. Dnešní slavnostní večer byl ideální příležitost, kdy to mohl udělat. Jak očekával, její účast na významné charitativní akci měla úspěch. Byl to od něho dokonalý tah. Arianna působila teď spíše jako panenka Marie než jako arogantní potvora.

Svou práci odvedl dobře.

Když se s Ariannou před dvěma týdny seznámil, zjistil, že to je dost hloupá a povrchní bytost. A na tom se nic nezměnilo ani teď. Ale teď už svět zapomněl na její povýšené chování. Zapomněl, že jednou udělala hysterickou scénu, když dostala bílé růže, které nesnášela. Všichni už přece měli vědět, že miluje žluté růže.

Nezáleželo na tom, jakou měla povahu.

Záleželo na tom, co z její povahy vyklouzlo na povrch. Záleželo jen na tom, jak se člověk jeví, a ne na tom, jaký opravdu je.

Maximus věděl, že jinak to ani být nemůže, protože skoro každý jen trochu známý člověk v podstatě veřejnosti patří, a proto je pod drobnohledem.

To byl důvod, proč si s téměř obsedantní pečlivostí vybudoval image, za niž se skrýval.

A proto nikdo, dokonce ani členové jeho rodiny, nevěděl, kdo je pravý Maximus King.

Ještě jednou přehlédl taneční sál, narovnal si uzel kravaty a zamířil k východu. Za sebou zaslechl kroky.

Zastavil se. Zaposlouchal se do klapotu vysokých podpatků. Byl si jistý, že nikdo jiný než Arianna to nemůže být.

„Už odcházíš?“

„Ano,“ odpověděl.

„Myslela jsem si, že odejdeme... že odejdeme spolu. Ostatně – nemůžeš popřít, že náš pracovní vztah byl uspokojivý. Doufala jsem, že bychom ho mohli... prohloubit.“ Položila mu malou ruku s pečlivou manikúrou na rameno. Nic to s ním neudělalo.

Usmál se na ni. Věnoval jí okouzlující úsměv playboye, za něhož, jak dobře věděl, ho považoval celý svět. „Dnes večer ne.“

„Ne dnes večer?“ Vykulila oči. „Měla jsem dojem, že na to máš čas každý večer.“

Znovu jí věnoval svůj proslulý úsměv. „Už na mě v posteli čeká jiná žena, zlatíčko.“ Na podporu svého tvrzení na ni mrknul. „Měla ses zapsat do pořadníku.“

Omluvně se zazubil, otočil se a vyšel ze sálu.

Před hotelem, v němž se charitativní akce konala, už stálo jeho auto. Pozorně přelétl pohledem celou ulici. Dělal to ze zvyku. Teprve potom nasedl do auta.

Obratně se proplétal ulicemi San Diega a po chvíli vjel na silnici vedoucí k jeho sídlu, které si nechal postavit v kopcích nad městem. Z oken v přední části

domu měl překrásný výhled na větší část města a na oceán. Zezadu ho chránily hory.

Dům měl spoustu oken – samozřejmě neprůstřelných.

Okna měla navodit zdání otevřenosti a vstřícnosti jeho obyvatel. Otevřenosti či vstřícnosti by se však žádný návštěvník nedočkal.

Maximus zastavil před domem, vystoupil a stiskl nenápadné tlačítko vedle vchodových dveří. Reagovalo na otisk jeho prstu.

Ve chvíli, kdy vešel do potměšlého domu, poznal, že něco nehraje.

Zastavil se a navyklým pohybem sáhl dozadu pod sako, kde měl malou pistoli s tlumičem. Nosil ji s sebou vždycky.

Šel pomalu do domu, ale nic rušivého nezaznamenal. I když – ve vzduchu *bylo* něco, co rušivé bylo. Byl zvyklý spoléhat se na své instinkty. Byla to otázka života a smrti. Díky svým instinktům byl ještě naživu.

„Bylo by milé, kdybyste mě nezastřelil.“

Hlas přicházel odkudsi ze tmy. Byl to příjemný ženský hlas s nepatrným přízvukem.

„Kdo jste?“ zeptal se.

Ve nejtemnějším rohu obývacího pokoje bylo slyšet nějaký šramot. Vzápětí odtamtud vyšla postava. Šla k němu. Vkročila do měsíčního světla, které sem dopadalo oknem, z něhož byl výhled na oceán. Byla to malá žena s dlouhými světlými vlasy. Byla celá v bílém. Neviděl jí dobře do tváře.

„Jsem princezna Annick, ještě nedávno bytem ve vězeňské cele, nyní v palácovém apartmá.“

Něco mu to říkalo.

„Anick,“ opakoval.

Ovšem – to jméno znal. *Princezna Annick*.

„Kdo vás sem poslal?“

„Jsem tu z vlastní vůle,“ řekla. „Moci se volně pohybovat je výhoda k nezaplacení. A já už volná jsem.“

BUĎ MŮJ JEDINÝ KRÁL!

Zvuk, který zaslechl, měl být nejspíš smích. „Je to neobvyklý pocit. Ještě jsem si na něj nezvykla.“

„Jste princezna z království Aillette, správně?“

Nepotřeboval, aby mu to potvrdila. Věděl to. Před pouhým rokem měl v Aillette nějakou práci. Aby se jí mohl úspěšně zhostit, důkladně prostudoval reálie a dějiny země, a tak se dozvěděl všechno, co k tomu potřeboval. Všechno měl ještě v paměti. Svou práci vykonával velmi svědomitě. Než se do ní pustil, musel mít dokonale jasno v tom, co všechno bude obnášet a co všechno bude nutné udělat.

Americké úřady o něm nevěděly, nevedly o něm žádnou evidenci, nikde o něm nebyly žádné záznamy. Pro úřady Maximus King neexistoval. Jeho práce a každá stopa, která by k němu mohla vést, byla tak důmyslně zašifrovaná, že by ho dokázal vystopovat jen geniální mozek.

Pravda – nikdy nepustil ze zřetele, že by se to stát mohlo. Proto ta neprůstředná skla v oknech.

Nešlo mu na rozum, jak je možné, že k němu pronikla tahle mladá žena a jak je možné, že věděla, že vede dvojí život.

„Ano,“ řekla. „To jsem já.“

„Vaší zemi jsem už prokázal službu, princezno Annick. Nejsem si jistý, jestli vím, co vás sem přivádí.“

„Ach ano, právě s tou službou to souvisí, pane Kingu.“

„Já ale u vás nemám žádné nedodělky, abych tak řekl.“

„No, a vidíte, a přesto jste vyvolal problém.“

„Zbavit diktátory moci nebyl problém, bylo to jediné řešení.“

„A co ten chaos a bezvládí, které jste po sobě zanechal.“

„Za to odmítám nést zodpovědnost.“

„Jakže?“

„Jak jsem řekl. Přijal jsem rozkazy od patřičných

míst. Dal jsem dohromady pár lidí. Rozkazy jsem splnil a zase jsem odjel. Předpokládal jsem, že vláda se postará o zbytek.“

„To jste předpokládal špatně,“ prohlásila. „Dočasná ochrana, kterou mi vaše vláda slíbila, byla skutečně jen dočasná. Trvala pouhé tři měsíce. Zůstala jsem téměř bez prostředků, nepřipravená na řízení země, jejíž obyvatelé moc nevěřili, že to zvládnou. Ačkoliv si myslím, že jsem si od chvíle, kdy jsem se chopila vlády, vedla dost dobře.“

„A podařilo se vám nějaké prostředky získat a teď jste tady.“

„Jsem přemýšlivá a možná i mazaná,“ řekla. „Ty vlastnosti jsem získala během dlouhých let věznění, během nichž jsem promýšlela, co udělám, až budu volná.“

„Nepomáhala jste i vy nějakým způsobem minulému režimu?“

„To určitě ne. Jak jsem říkala, uvrhli mě do žaláře. Občas mě vyvedli ven a ukazovali jako loutku na důkaz, že ještě žiju. Přiznávám, že mám jednu velkou slabost, a sice tu, že mi na životě záleží. Nechci umřít.“

„To přání chápu.“

„To bych řekla.“

„Takže, princezno Annick, co chcete? Kromě toho, že nechcete umřít.“

Podívala se na něho. Všiml si, že trochu znejistěla. „Byla bych ráda, kdybyste se do Aillette vrátil se mnou.“

„Ne.“

„Ještě ani nevíte, co vám chci říct.“

„Ani to nechci vědět.“

„Myslím, že byste měl vyslechnout, co vám chci navrhnout,“ řekla důrazně.

„Mám dojem, že se přeceňujete. Vaše návrhy mě nezajímají. Nic nepotřebuju. Všechno, co chci, mám

tady,“ řekl a myslel tím svoje sídlo, i když mu na něm nijak zvlášť nezáleželo.

Ale to Annick nemusí vědět. Annick měla vědět jen to, co o něm věděl zbytek světa. I když, jak je zřejmé, o něm zjistila mnohem víc než zbytek světa. Bylo to znepokojivé. *Věděla, že smrt diktátora v Aillete mám na svědomí já.*

Annick si dala dohromady, že vedu dvojí život.

A to byl problém.

Ale malé ženy nezabíjel.

Zabíjel jen muže, kteří si to zasloužili. Byli to vždycky jen lidé, kteří se dopouštěli nejhorších zvěstev. Nepovažoval se za dobrého člověka, ale považoval se za člověka, který hledal způsob, jak účinně trestat zlo a bezpráví.

Ale Stellu mi už nic nevrátí.

Annick pokrčila rameny. „Potřebuju, abyste mě doprovodil domů. Potřebuju vás jako svého bodyguarda.“

Nastalo hrobové ticho.

Byl hrdá na to, že se jí podařilo opustit Aillette a přiletět do San Diega, aniž by to vzbudilo pozornost. Před cestou strávila spoustu času pátráním po všem, co se týkalo Maxima Kinga. Bylo to důkladné a vyčerpávající pátrání, ale vyplatilo se.

Zjistila, že Maximus King je fascinující osobnost. Podle toho, co se o něm dozvěděla, by z něho měla mít strach, ale nebála se ho. Ona ovšem nebyla člověk, kterého jen tak něco zastrašilo.

Jako dítě přišla o celou rodinu a ji zavřeli do vězení. Vzdělání jí museli dopřát, protože ji čas od času vyvedli ven a předváděli veřejnosti, takže bylo nutné, aby působila civilizovaně.

Mysleli si, že se jim podařilo vychovat ji k obrazu svému, že je loajální.

Mýlili se.

A teď měla šanci něco změnit a udělat něco pro svou zemi a její občany.

Věřila, že se jí to podaří, ale bylo nutné, aby vedle sebe měla silného muže. A to byl problém. Musela přesvědčit tohoto zkušeného supervojáka, aby ji chránil. Musela být v bezpečí, aby mohla udělat to, co si předsevzala.

V její zemi se lidem vedlo špatně.

Vedlo se jim špatně ode dne, kdy do královského paláce vtrhli pučisté. „Reforma, revoluce,“ vykřikovali, ale šlo jim jen o moc. Vyvraždili celou její rodinu.

Teď, když se jako jediný potomek zavražděného vládce chopila moci, chtěla zajistit, aby lidé její země už nikdy nestrádali.

Nebezpeční muži ji neděsili.

Po tolika letech už uměla s takovými muži vyjednávat.

Dohodnout se s mužem jako on by neměl být problém. Aspoň si to myslela.

„Vy si přejete, abych s vámi jel do Aillette?“

„Nejen že si to přeju, nařizuju vám to.“

„Nebo?“

„Odhalím vaši identitu.“

„Nerad to říkám, ale mám prostředky, jak tomu zabránit. Nepatřím k lidem, kteří se dají zastrašit.“

Blafuje. Vlastně s tím počítala. Pokud neblafuje, mám problém.

Budu muset sebrat všechnu odvahu. Hrozeb a výhrůžek si v uplynulých letech užila víc než dost. Nechtěla se k nim uchýlit. Ale budu muset.

„A co vaše sestra princezna Violet? Pokud vím, žije v království Monte Blanco. Co bude s ní, s její krásnou zemí, s jejím oddaným a milujícím manželem, až se dozvedí, že její bratr je žoldák a v podstatě nájemný vrah?“

Jeho oči potemněly. *Jak myslí.* „Hrajete nebezpečnou hru, Annick.“

„Život je nebezpečná hra. Ale to vy určitě víte. A co bude s Minervou? S vaší roztomilou sestřičkou a jejími krásnými dětmi? A co s jejím manželem, co s matkou a otcem? Co bude s nimi všemi, až vyjde najevo, kdo jste? Jejich bezpečí a jejich životy budou v ohrožení.“

„Vy se odvažujete vyhrožovat mé rodině?“

„To nejsou výhrůžky.“ Zavrtěla hlavou. „To je realita. Pouze vás upozorňuju, co se může stát. Nejsou to výhrůžky – je to pravda.“

„Ž té vaší pravdy vyplývá, že mohou zemřít nevinní lidé, nevinné děti.“

„Nevinní lidé a nevinné děti v mé zemi už umírali,“ řekla. „A jestli nebudu moct ve své zemi úspěšně vládnout, neriskuju další revoluci? Neriskuju vpád našich sousedů? Ano, myslím, že ano. *Vím*, že ano. Takové riziko nemůžu podstoupit.“

„A tak jste podstoupila jiné riziko tím, že jste se ke mně vloupala.“ Sáhł do kapsy, vyndal jakési zařízení, zmáčkl tlačítko a zaplavilo je jasné světlo.

Zamrkala, protože světlo ji oslnilo.

Znala ho z fotografií, ale ty měly ke skutečnosti daleko. Byl vysoký, urostlý, tmavovlasý.

Byl hezký. Byl neobyčejně hezký. Ještě nikdy neviděla tak krásného muže. I když muži, které v minulosti vídala, by za hezké nepovažovala, i kdyby hezcí byli.

A ještě navíc byl mimořádně přitažlivý.

Ve slabinách ucítla zvláštní, dosud nepoznané trnutí. Podobný pocit měla, když se bála, ale muselo to být něco jiného, protože strach neměla. Pak si všimla, že v ruce drží pistoli. Došlo jí, že ji měl v ruce celou dobu.

„Nezastřelte mě, prosím.“

„Neměl jsem v úmyslu vás zastřelit. Ale doporučuju vám, abyste okamžitě odešla a zapomněla, že někdy došlo k tomuto rozhovoru.“

„To nemůžu. *Nemůžu* odejít kvůli své zemi a lidem, kteří v ní žijí. Hodně dlouho a opravdu důkladně jsem o všem přemýšlela. Jste člověk, který touží po moci? Jako můj bodyguard... jako moje pravá ruka budete velmi mocný člověk.“

„Ne. Kdybych toužil po moci, nemyslíte, že bych se jí už dávno chopil? Těch možností, kdy jsem to mohl udělat, bylo nepočítaně.“

„A to mě opravdu překvapuje,“ řekla, „protože většina mužů touží po moci, ne?“

„Předpokládám, že ano. Ale spíš bych se divil, kdyby se muži, kteří po moci touží, třeba jen trochu přiblížili k možnosti, že ji získají.“

„Ano, to je dobrý postřeh. Mě osobně moc neláká. Jenomže ji musím převzít. Je to moje nástupnické právo, ale především povinnost. Nikdo z mé rodiny už nežije. Všichni jsou mrtví.“

„To je mi líto. Ale podle vašeho scénáře by mohla být mrtvá celá *moje* rodina.“

„To já nechci, Maxime Kingu. Doufám, že to chápete. Já chci své zemi zajistit bezpečí a prosperitu. A od vás chci, abyste pomohl stabilizovat situaci, kterou jste vyvolal.“

„Znovu opakuji – tu situaci jsem nevyvolal já.“

„A kdo tedy?“

„Váš východní soused, Lackland. Myslím, že i jeho vládce měl pro svržení diktátora své důvody.“

„Ano, těmi důvody bylo pravděpodobně převzetí moci. Což samozřejmě také nechci. Takže určitě chápete, v jaké situaci se nacházím. Potřebuju klid a mír. Potřebuju ochranu. Vy nechcete mít moc?“

„Už jsem vám řekl, že po moci netoužím.“

„Tak proč to děláte? Proč děláte tak... nevýznamnou práci jako je napravování pověsti hollywoodských hvězdiček? A proč zabíjíte lidi?“

„Plním příkazy. A často to končí smrtí mužů, kteří by jinak připravili o život mnoho nevinných lidí.“

„Takže vy a vaše vláda rozhoduje, kdo je hodný a kdo zlý? Co jiného to je než výkon moci? Je to hraní na boha. Hrajete si na boha a ovlivňujete veřejné mínění, hrajete si na boha a pohráváte si přitom s životy ostatních. Nevěřím, že netoužíte po moci.“

Nezašla jsem příliš daleko? Neměla z něho strach, věděla, že by jí neublížil, ale byla si vědoma toho, že pokud na něho bude ještě víc tlačit, nezíská to, co si přála, a toho se bála.

„Ještě je tu něco, co bych vám mohla nabídnout.“

Jiný plán neměla. Neměla jiný nápad, jak svou zemi dostat ze zoufalé situace, do níž se dostala.

„Co jiného mi můžete nabídnout?“

Nadechla se. Na tento okamžik se připravovala, i když doufala, že k němu nedojde. „Sebe. Svě tělo.“

Přejel pohledem po její postavě. „Neberte si to prosím zle, ale to nemám zapotřebí.“

Svrážila obočí. Dotklo se jí to. „Co tím chcete říct?“

„Nemám ve zvyku a především nemám zapotřebí dostat ženu do postele výměnou za něco. Když zatoužím po ženě, není nic jednoduššího. Budu ji mít.“

„Ale ne mě.“

„A to mám považovat za lákavou nabídku?“

Pokrčila rameny. „Ještě mě žádný muž neměl. Možná, že je to překvapivé, když vezmete v úvahu, že jsem byla tak dlouho ve vězení... Musela jsem být nedotčená, protože panenství oceňovali. Považovali je za dobrou investici.“

Znovu po ní přejel pohledem. „Opravdu? Tady u nás je spíš na obtíž. Tady u nás je to něco, čeho se člověk rád zbaví při první příležitosti.“

„Já jsem to neudělala. Zacházeli se mnou bíděně, ponižovali mě a všechno mi vzali, ale tohle ne. A já vám to teď nabízím.“

„Já o vaše panenství nestojím, princezno. Nestál jsem ani o svoje panictví. Zbavil jsem se ho před dvaceti lety a nikdy mi nechybělo.“